

Mooiwitje wil naar de zuidpool

Luister eens. Heb je weleens gehoord van de zuid- en noordpool? Nee...? Nou daar is het erg koud. Maar de twee polen liggen ver van elkaar. Heel erg ver. Kom ga allemaal maar eens staan. Kom op: even gaan staan. Stel eens voor dat jij de wereld bent. Ja jij. Jij woont ergens waar je keel zit. Wijs maar aan. Dat is Nederland. Je vindt het raar, zie ik. Nou kom, stel eens voor, jij bent de wereld. Je hebt er genoeg fantasie voor. Raak nu je haren eens aan. Nou, dat is de noordpool. En nou ga je helemaal omlaag en kom je eerst langs je hele warme buik. Daar ergens liggen de warme landen. Je gaat nog verder omlaag en nu tik je je tenen aan. Doe maar. Nou, dat is de zuidpool.

Op de noordpool is het dus koud, erg koud. Het is zo koud dat je drie jassen aan moet trekken en dan nog steeds bibbert. Kom, trek vier paar sokken aan je voeten en zet vijf mutsen op je hoofd. Gedaan...? Ben je op de noordpool dan klapperen je tanden nog steeds van de kou.

En op de zuidpool is het niet anders. Ook koud. Net zo koud als in de vriezer in de keuken, op sommige plekken nog kouder. Ook in de zuidpool moet je meerdere jassen over elkaar aantrekken, meerdere sokken en mutsen en niet te vergeten: je handschoenen. Wij zijn mensen en vinden kou maar niks. Bah.

Maar ga je naar de zuidpool of noordpool dan moet je jezelf goed aankleden. Weet je, sommige dieren hebben geen last van kou. Oh nee. Ijsberen, pinguïns, walvissen, poolvosjes en zeehonden kan het niets schelen. Helemaal niets. Zij hebben een dikke vacht of een dikke pels. Zo hebben zeehonden onder hun pels, hun huid, een dikke laag vet. En door dat vet hebben ze het niet snel koud. Zo, dan weet je dat.

Dit verhaaltje begint op de noordpool, de koude noordpool.

‘Wat sta je daar te kijken?’ vroeg stoere ijsbeer Hunter aan ijsbeer Mooiwitje, een leuk vrouwtjes-ijsbeertje. Het had die nacht flink gesneeuwd op de noordpool. De twee stonden met hun poten diep in de witte, steenkoude laag. Het leek wel zacht bont. Voor hen lag het frisse water van de enorme oceaan. Er dreven enorme ijsschotsen met zeehonden. ‘Ik kijk naar de zuidpool,’ antwoordde Mooiwitje. ‘Ik heb gehoord dat daar geen ijsberen zijn. Ik wil daar op vakantie. Ik wil rust.’ Ja, ze staarde voor zich uit en ergens ver en ver weg lag ook de zuidpool. Maar de zuidpool was niet te zien. Zo ver kan niemand kijken. Het is nog verder van hier naar dat hele verre bos waar je laatst op vakantie bent geweest. En dan werkelijk veel en veel verder. Onmogelijk. Ik zeg het je.

‘Op vakantie, helemaal daarnaartoe. Weet je wel hoe ver weg de zuidpool is?’ Hunter de stoere ijsbeer was helemaal verbaasd. ‘Ik ga zwemmen, denk ik,’ had Mooiwitje bedacht. Maar zwemmen van de noord naar de zuidpool is voor een ijsbeer echt te ver. Daar doet zo’n dier misschien wel tweehonderd dagen over. Vier hele lange vakanties. Daarbij moet een ijsbeer rusten en tussen de noord- en de zuidpool is niet veel land te vinden. Jee zeg, je moet een hele grote oceaan oversteken, wel tien zeeën bij elkaar zoveel. En nog iets: een ijsbeer houdt van kou en tussen de twee polen is het veel te warm voor z’n dier.

‘Leg je erbij neer, Mooiwitje, je kunt niet naar de zuidpool op vakantie.’

Elke dag keerde Mooiwitje terug naar de rand van de oceaan en tuurde dan over het water. Ze droomde van een prachtige vakantie naar dat andere koude gebied. Na tien dagen ging Mooiwitje liggen aan de rand van de oceaan. Ze lachte, ze bedacht hoe het daar zou zijn, op de zuidpool. Maar jammer, ze kon er alleen maar van dromen. Ze had een droom en haar droom was op vakantie naar de zuidpool.

Binnenkort zou Mooiwitje jarig zijn. Ze zou alweer zes jaar worden. Hunter en alle andere ijsberen kwamen bij elkaar. Ze moesten iets verzinnen wat ze Mooiwitje zouden geven voor haar verjaardag. Ook drie walvissen staken hun kop boven het water, een ervan was Moby. Hij en Mooiwitje waren goede vrienden. Een walvis is het grootste dier van de wereld. Zo’n dier is wel zeven huizen lang. Ook al die dieren, walvissen en ijsberen, dachten mee over een mooi cadeau.

‘We geven hem een sneeuwmatje om op te slapen,’ stelde Hunter voor.

‘Nee, niet leuk,’ zei Moby de walvis. ‘Sneeuwmatjes zijn uit.’

‘Dan een ijsglijbaan,’ zei Hunter

‘Hebben we al ‘n goede,’ vond een andere ijsbeer.

Stoere Hunter had weer een voorstel. ‘Twee grote ijspegels voor aan haar oren.’

Maar ook dat vonden de andere ijsberen en de drie walvissen geen leuk cadeau. Ze dachten en ze dachten, maar niemand kon iets bedenken.

Nou is mijn vraag? Zou jij iets kunnen bedenken voor Mooiwitje de ijsbeer? Een echt leuk ijsberen-cadeautje?

Luister, hoe het verhaal verder gaat.

De walvissen en ijsberen konden niets bedenken. De eerste walvis zwom al weg. Morgen zouden ze verder gaan met verzinnen. ‘Weet je misschien iets wat Mooiwitje echt graag zou willen?’ vroeg Moby aan Hunter toen iedereen weg was. ‘Jij kent haar het beste.’ Hunter dacht heel diep na. ‘Ja,’ zei hij, ‘Mooiwitje wil op vakantie naar de zuidpool. Maar dat is veel te ver weg. Onmogelijk.’ Hunter zuchtte. ‘Ik kom er anders regelmatig,’ zei Moby.

Ja, walvissen zijn erg groot en kunnen heel goed en heel lang zwemmen. Ze zwemmen gewoon van de ene kant van de oceaan naar de andere, van de noord- naar de zuidpool. Dat kunnen ze gewoon. ‘Je kunt hem moeilijk op je rug meenemen, Moby. Een ijsbeer op de rug van een walvis is raar,’ vond Hunter.

Moby lachte. ‘Ja, niet op mijn rug. Ik heb een beter idee.’ Moby en Hunter bedachten samen een leuk cadeau. Mooiwitje zou er beslist blij mee zijn. Toen ze de volgende dag het idee aan de andere ijsberen en walvissen vertelden, begonnen ze allemaal te juichen. Dit cadeau was echt geweldig. Op Mooiwitjes verjaardag waren ze allemaal aanwezig, alle walvissen en ijsberen. En zij was het middelpunt en haar vrienden zongen met z’n allen feestliedjes. Er werd ijstaart gegeten.

‘Nu je cadeau,’ zei Hunter, toen het feest bijna was afgelopen. Op dat moment opende Moby, de enorme walvis zijn mond. Het leek wel een tunnel.

‘Ga maar naar binnen, Mooiwitje. En er is genoeg plek en dan zeker voor ons beide,’ lachte Hunter. ‘Want ik ga met je mee.’. ‘Waar gaan we dan naar toe?’ wilde Mooiwitje weten.

‘We gaan naar de zuidpool en reizen in de holle, bolle buik van Moby. Er is plek zat.’

Ze stapten in en daar gingen ze. Mooiwitje en Hunter zaten in de holle, bolle buik van Moby. In de koude diepte van de oceaan zwom de grote walvis naar de zuidpool. Soms moest hij omhoog om lucht te happen, ook voor Mooiwitje en Hunter. Mooiwitje en Hunter aten visjes en garnaaletjes, Moby zorgde goed voor zijn passagiers. Na wel vijftig dagen reizen, een vakantie lang, kwamen ze aan op de zuidpool. Mooiwitje had daar de tijd van haar leven. Ze genoot van het witte ijs, de koude sneeuw en de lange ijspegels. Ze vond de pinguïns grappig, vooral hoe ze liepen, als een deftige dame in een veel te strakke zwart-witte jurk. Nee, pinguïns hadden ze niet op de noordpool. Ze vond het water daar heerlijk koud en de glijbanen waren langer dan die bij haar thuis. De sneeuwvlokken leken ook groter en kouder. Na zes weken bracht Moby de twee ijsberen Mooiwitje en Hunter terug naar de noordpool.

Tjonge, wat een verjaardagscadeau. Het mooiste verjaardagscadeau wat Mooiwitje ooit gekregen heeft. En er is iets heel speciaals aan dit reisje. Want weet je, Mooiwitje en Hunter zijn de enige twee ijsberen die ooit op de zuidpool zijn geweest. Nee, daar leven helemaal geen ijsberen, maar dat wist je al. En dat vond Mooiwitje niet erg. Het was een rustige vakantie zo. Niemand die in de weg liep wanneer je een ritje maakte op de ijsbaan.